

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V zmislu §. 17. društvenih pravil sklicuje se

OBCNI ZBOR
delniškega društva
„NARODNE TISKARNE“
na dan 22. marca 1887
ob 6. uri zvečer
v prostorih „Narodne Tiskarne“.

Dnevni red:

1. Poročilo predsednikovo.
2. Bilanca „Narodne Tiskarne“ za l. 1887.
3. Nasvet upravnega odbora o izplačanju dividend.
4. Dopolnilna volitev dveh upravnih odbor-nikov.
5. Posamezni nasveti.

OPOMBA. §. 16. Kdor v občnem zboru boče glasovati, mora svojo delnico vsaj pet dni pred občnim zborom v društveno blagajnico uložiti.

Upravni odbor „Narodne Tiskarne“.

Prisilno zavarovanje.*)

Vsakdo, ki se količkaj peča z javnimi zadevami, vidi, kako pogubonosna so postala ona načela vsesplošne svobode, od katerih se je v prvi dobi ustavnega življenja pričakovalo tudi pri nas, da bodo delala čuda. Svoboda, ta nebeska hčerka, katero so proslavljali prosvetljeni duhovi vseh vekov in narodov, razbila je res spono, v katerih so ječali narodi in stanovi dolga stoletja ter jim omogočila tako prestejši razvoj, toda one sreče in zadovoljnosti, katera bi bila imela temu slediti, ni bilo.

Uzroka tej prikazni ni nam treba iskati dolgo. Možem, ki so stali ob zibelji ustavne svobode, bile so živo v spominu prežalostne razmere fevdalnega gospodstva in absolutistične državne uprave, zato

*) S tem pričenjamo razpravo o važnem narodnogospodarskem vprašanju, katera bode izhajala zapored delj časa. Uredništvo.

so v plemenitem svojem navdušenju bili iskreni zagovorniki svobode v vsakem oziru. V narodnem in duševnem oziru ni se jim sicer posrečilo izvojevati jej splošne, neomejene veljave, ker so vlade mislile, da bi to utegnile imeti slabe nasledke za ohranitev držav; zato so pa raje privolile v svobodni razvoj na narodnogospodarskem polji. In tako je mesto blagoslova prišlo prokletstvo v deželo.

Ako je prej vladal graščak, stopil je sedaj na njegovo mesto kapitalist — večinoma žid. Ljudstvo prišlo je po takem z dežja pod kap. Nasledke kapitalске nadvlade jelo je kmalu čutiti kmetijstvo, kateremu za njegove pridelke ni določevalo več cene povpraševanje po njih, temveč so jo diktovali špekulantje, razpolagejči z velikimi kapitali. Posebno hudo zadelo pa so bili obrtniki vsled kapitalске konkurencije. Velika, tovarniška obrtnija uničila je samostalnost malih obrtnikov, spremenivši jih z večine v proste delavce v službi vsemogočnega kapitala.

Naravn., da je o tacih razmerah morala nastati reakcija, kajti pritožbe o brezozirnosti kapitala in klici na pomoč postajali so čedalje pogostejši. Državno zakonodajstvo je tudi res sklenilo nekatere zakone, ki so namenjeni varovati pojedinca vsaj deloma uničujoče oblasti kapitala; storiti pa je vendar vedno še jako mnogo. Kdo se bode tedaj čutil, da se je s to zadevo pečati jel marsikak poslanec; vsaj je v očeh množice gotovo ni popularnejše reči, ko pomoč na narodnogospodarskem polji in potisnenje kapitala v ožje meje. A kakor se je prej grešilo z naučenjem za brezmejno svobodo, tako se sedaj greši še veliko bolj s pohlepno-stjo po popolnej omejitvi iste. „Koristi posameznika imajo biti podrejene koristi celote“ to je geslo najnovejših reformatorjev; pod celoto pa si mislijo državo ali deželo.

Gaslo to prišlo je k nam iz Nemčije, katera za vzdrževanje svojega militarizma potrebuje ogromnih svot denarja in se je zato jela ozirati, kje bi ga brez težave bilo mogoče dobiti. Železnemu kancelarju, čegar goropadni izrek „vzeli bomo denar, kjer ga bomo dobili“ je znan, pali so pred vsem v oči nekateri zavodi, ki so z malimi sredstvi a neutrudljivo marljivostjo in vzgledno vestnostjo pridobili sebi in udeležencem svojim izdatne kapitalije,

in čuditi se ni, da se mu je vzbudila pohlepno-st po tem imetku. On, ki z besno strogostjo preganja nemške socialiste, postavil se je na njihovo stališče sam; razloček je le ta, da socialisti dobiček od skupnega dela hočejo ohranjen imeti pojedincom kot članom skupne družbe, Bismarck pa ves ta dobiček želi konfiskovati za državo. Kaj bi bilo koristneje v posledicah svojih, o tem pač nikdo dvo-mil ne bode.

Ker se pri nas opičimo v vsakej zadevi po Nemčiji, pač tudi ni čudno, da se je takoj za nemškimi državnimi socialisti pojavilo jih izobilje tudi v naši polovici države. Kakor pa na Nemškem še vedno ne vedó, kako in kje začeti izvajati svoje osrečevalne načrte, tako tudi naši preobraževalci gospodarstveno-političnih razmer neso še našli sredstva, s katerim bi državi na ljubo mogli zatreti gospodarstveno in — kakor bodem pozneje dokazal — s tem tudi politično neodvisnost posameznika. Tava je v temi okolu sebe, poprijemljejo se tega, kar jim je najbližje, dasiravno bi na prvi pogled mogli spoznati, da tako ne pridejo iz labirinta socialnih problemov, pač pa morebiti zagazijo v zagato državnega komunizma, katerega so se in se navidezno vsaj še vedno plašijo.

Po tem uvodu ne bode mi težko prestopiti k vprašanju, o katerem sem se namenil govoriti, o vprašanju, katero ima po mnenju naših preobraževalcev svoj izvor v kapitalскеj nadvladi, katero pa je faktično na Nemškem porodilo hlepenje po večjih državnih dohodkih. Prisilno zavarovanje, katero plaši sedaj pri nas po mnogih deželnih zborih, ima biti začetek gospodarstvene reforme; ono ima biti prvi udarec mogočnemu kapitalu.

Ne bodem se pečal z nazori, ki so se glede prisilnega zavarovanja čuli po raznih deželnih zbornicah, ker bi me to vodilo predaleč; namenil pa sem se govoriti o predlogu, kateri so v deželnem zboru kranjskem predlagali poslanci gg. Šuklje, Polklukar, Mosche, Vošnjak, Pfeifer, Dev, Detela, Lavrenčič, Mobar, Kraigher, Klun, Pakič, Hren, Kavčič in Višnikar in kateri je utemeljeval poslanec Šuklje. Pri tem se mi bode ravnati po vzporedi mislij, kakor se nahajajo v govoru utemeljevalčevem.

(Dalje prih.)

LISTEK.

Otci in sinovi.

Roman.

Buski spisal J. S. Turgenjev, preložil Ivan Gornik.

XXI.

(Dalje.)

Nastalo je poludne. Solnce žgalo je izza tenke zaveze nemirnih belkastih oblakov. Vse je molčalo: le petelini peli so zadirljivo po vasi, vzbujaje v vsakem, ki jih je slišal nekaj čuden občutek dremote in dolgega časa. In nekje visoko v vršičku drevesa zvenel je z jočljivim naglasom nepretrgani pisk mladega jastreba. Arkadij in Bazarov ležala sta v senci malega stoga za seno, položivši si pod glavo nekaj vršajev šumeče, suhe a še zelene in dišeče trave.

— Ta trepetlika, rekel je Bazarov, — spomina me moje mladosti. Na kraji jame ostavše po neki opekarni raste, in jaz sem bil tedaj prepričan, da ima ta jama in ta trepetlika neko posebno moč: nikdar se nisem poleg njiju dolgočasil. Tedaj nisem razumel, da se nisem dolgočasil, ker sem bil otrok. A sedaj sem odrasel in moč ne deluje več.

— Koliko časa si prebil v vsem tukaj? vprašal je Arkadij.

— Nepretrgoma le dve leti, potem smo le časih pa časih sem prihajali. Popotovali smo, večinoma smo se klatili po mestih.

— In ta hiša, ali dolgo stoji?

— Dolgo. Postavil jo je tu še moj ded, oče moje matere.

— Kaj je bil tvoj ded?

— Vrag vedi! Nekak podmajor. Služil je pod Suvorovom in vedno je pripovedoval o prehodu preko Alp. Najbrže je jako sleparil.

— Zato visi v vaši sobi za goste slika Suvo-rovlja. Jaz ljubim take gradiče, kakor je vaš, stare in tople, in zrak v njih je nekako poseben.

— Po olji in lugi diši, dejal je Bazarov zevaje. — In koliko muh je v teh hišah... ha!

— Povej mi, začel je Arkadij po kratkem molku, — v otroških letih niso bili strogi s taboj?

— Saj vidiš, kaka roditelja imam. — Nestroga človeka.

— In ti ja ljubiš, Evgenij?

— Ljubim, Arkadij.

— Onadva te tako ljubita!

Bazarov je molčal. — Ali veš, kaj mislim? dejal je konečno utaknivši roki pod vzglavje.

— Ne vem. Kaj?

— Jaz mislim, kako dobro živita moja roditelja na svetu! Otec briga se v šestdesetih letih za vse, govori o „palijativnih“ sredstvih, zdravi ljudi, kaže se kmetom velikodušnega, — iz kratka zabava se po svoje. — Tudi moji materi je dobro: dan jej je tako napolnen z raznimi opravki, z ohami in ahami, da niti misliti ne utegne; jaz pa...

— Ti pa?

— Jaz pa mislim: tu ležim pod stogom... Prostor, kojega zavzemam, je tako smešno majhen v primeru z ostalim prostranstvom, kjer me ni in kjer se ne brigajo zame; in čas katerega imam preživeti je tako ničeven pred ono večnostjo, kjer me ni bilo in me ne bo... In v tem atomu, v ti matematiški točki pretaka se kri, delujo možgani in tudi nečesa hočejo... Kaka neumnost! Kaka bedarija!

— Dovolj mi opomniti, da velja to, kar govoriš, o vseh ljudeh...

— Pravo imaš, prekinil ga je Bazarov. — Hotel sem le reči, da imata moja roditelja vedno dosti opravka ter se ne vznemirjata radi svoje ni-

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 29. februarja.

Predloga o obdačeni spirita, katero je Dunajski predložil **državnemu zboru**, nič kaj ne ugaja Poljakom, kajti škodovala bode jedinej večje industriji v Galiciji. Državni zbor pa predloge ne more lahko premeniti, ker se je vlada o njej že sporazumela z Ogrji. Nekateri poljski listi pišejo, da je za narodnogospodarske zadeve galiske sicer precej storila centralistična vlada, a sedanja avtonomistična se pa za blagostanje Galicije nič ne briga.

Katoliško vseučiliško društvo v Solnogradu letos ni več volilo dvornega svetnika Jurija Lienbacherja svojim predsednikom, temveč Solnograškega nadškofa. To kaže, da nemški konservativci spoznavajo, da je Lienbacherjevo politično delovanje škodljivo.

Vnanje države.

Pri banketu v kneževski palači napil je Stambulov **bolgarskem** knezu Ferdinandu, za katerega bifejo srca vseh prisotnih. Knez se je zahvalil zbranim, poudarjajoč, da bode delal za narodno stvar. Prosil je zbrane, da bi ga podpirali, ker potem bodo z božjo pomočjo dosegli namen. Koncem je zaklical: „Da živee Bolgarija!“

Četudi je **Rusija** nastopila diplomatsko pot, da se reši **bolgarsko** vprašanje, vendar evropske borze nič prav ne verujejo, da bi se ohranil evropski mir. Kakor se vidi, Rusiji nič prav ne zaupajo. Zidje, ki trgujejo po borzah, se bojé, da ne bi iz diplomatskega pogajanja nazadnje le nastala vojna. Ker ni misliti, da bi ruski predlogi sedaj imeli kaj uspeha, se vedno lahko pripeti, da bode Rusija navzlic svoji miroljubnosti nazadnje le prišla za meč. Rusi pa ne bodo zaseli Bolgarije, temveč bodo skušali bolgarsko vprašanje rešiti na kakem drugem bojišču. V Peterburgu dobro vedo, da Bolgari sami neso sovražni Rusiji, temveč so vse zmotnjave ob Balkanih le delo intrigantnih evropskih držav. Ko bi sedaj zaseli Bolgarijo, zgubili bi mnogo simpatij pri balkanskih narodih. Utegnili bi se celo upreti in kdo ve, če ne bi jim prihitela kaka velevlad na pomoč, katera bi porabila ugodni trenutek za vojno z Rusijo. Znano je, da v Peterburgu nič ne zapuajo Bismarcku, ki svetuje Rusom, da bi zaseli Bolgarijo. Ruski listi imenujejo take nasvete past, v katero naj bi se ujela Rusija. Ko bi bile ruske čete v Bolgariji, bi jim lahko Avstrijci in Nemci pali za hrbet in tako jim pretrgali zvezo z domovino. Ruski listi poslednje dni posebno napadajo Avstrijo. Očitajo jej, da je Koburžan njen kandidat in da baš ona dela največje zdražbe na Balkanu. Od diplomatskih pogajanj pa ne pričakujejo nobenega uspeha. Če bi se morda tudi odpovedal Koburžan, bode pa počakal v Bolgariji, da bode zopet voljen, za to bodo skrbele nekatere evropske velevladi. Nemški listi vedo povedati, da se Rusija še vedno dalje oborožuje, da bode lahko s silo rešila bolgarsko vprašanje. Na Poljsko misli zopet iz osrednjih gubernij poslati 100.000 vojakov. Agio ruskemu papirnemu rublju je že skoro narastlo na 100 %, tako da se za rubelj dobi le malo čez poldrugo marko v zlatu.

Kakor je že znano, je v **Rusiji** prepovedano izdajati maloruske knjige in je razpečavati. S tem hoče ruska vlada preprečiti, da bi se Rusi ne razkrojili v literarnem oziru. Sedaj se maloruske knjige izdajajo samo v inozemstvu. V Kijevu zaprli so 5 vseučiliščnikov, ker so nabirali doneske za podporo maloruske literature. Maloruski dijaki v Kijevu baje jako sovražijo velikoruske tovariše zlasti pa profesorje, katere je vlada poslala iz Peterburga in Moskve, in kojih se baje poslužuje za ovaduhe.

čevnosti, ona ni jima nadležna ... in jaz ... jaz čutim le dolgčas in srd.

— Srd! čemu pač srd?

— Čemu? Zakaj čemu? Ali si pozabil?

— Vse pomnim, a vendar ti ne priznavam prava, da bi se srdil. Ti si nesrečen, verjamem, ...

— E, vidim, da ti, Arkadij Nikolajevič, razumeš ljubezen, kakor vsi novejši mladeniči: kèp, kèp puta, ko pa se približa puta, pokažeš pete! — Jaz nisem tak. A dovolj tega! Kar se ne da predrugačiti, bolje, da se ne govori o tem. — Obrnil se je v stran. — Ehe, poglej, mlad mravljinček vleče polumrtno muho! Le vleci jo, brat, vleci! Ne brigaj se za to, če se ti upira, okoristi se s tem, da ti kot živali ni treba priznavati usmiljenja; pri vas ni tako kakor pri nas; mi se brez uzroka uničujemo.

— Ne govori mi Evgenij! — Kedaj si ti sebe uničeval?

Bazarov povzdignil je glave. — S tem se tudi ponašam! Samega sebe nisem uničil, in tudi ženska me ne uniči. Amen! Dovolj! Ni besede o tem ne slišiš več od mene!

Oba prijatelja ležala sta nekoliko časa tiho.

— Da, začel je Bazarov, — čudno bitje je človek. Ako pogledaš od strani in od daleč na

Turški ministerski svet, ki se je posvetoval o bolgarskih zadevah, ni ničesar sklenil, temveč so stvar odložili za tako dolgo, da izrečejo vse vele vlasti svoje mnenje.

V **Italiji** vlada nevolja proti **Franciji**. Hitro nadaljujejo oboroževanja v arzenalih in pri staniščih se pridno dela. V Franciji živeti Italijani dobili so povelje, da na naj se vrnejo v svojo domovino. Pri napetih odnosajih dveh držav so tudi mejni konflikti kaj navadnega. Tako sta se na majhnej mejni postaji, kjer slušbuje francosko in italijansko osebje, sprla v restavraciji francoski in italijanski zdravnik. Začela sta drug drugemu dajati zausnice. Francoski žandarmi so morali posegati v prepir. Italijani in Francozi se čutijo žaljene Crispi in Flourens sedaj proučujeta jako nasprotujoče se akte. Nadejati se pa smemo, da se bode stvar z dobra poravnala.

Radikalci le zategadel neso vrgli **francoske** vlade, ker se Floquetu ne zdi čas ugoden prevzeti vlado. On hoče takoj, ko pride na krmilo, skleniti zvezo z Rusijo. Sedanji čas, ko se je Rusija spustila v diplomatske pogajanja, za to ni ugoden. Drugače bode, če se pogajanja razderó. Rusija bode v tem slučaju jezna na Nemčijo, ki ni dosti odločno podpirala njenih predlogov pri svojih zaveznicah. Car se bode morda potem le odločil za zvezo s Francijo, ko se bode preveril, da Bismarck Rusije nič kaj odkritosrčno ne podpira. V tem slučaju bodo pa Francozi še gledali, da pride kaka odločna vlada na krmilo.

Dopisi.

Iz Celovca 28. februarja. [Izv. dop.] (Slovenščina pri naših uradih.) Okrajna sodnija v Šent-Pavlu šteje po uradnem številjenji — 1729 Slovencev. Ali jih ni morda nekaj več, tega danes ne bomo preiskovali, saj je to število zadostno, da bi človek moral misliti, da mora pri Šent-Pavelski sodnji vsaj jeden uradnik znati slovenski. Temu pa ni tako, kajti poroča se nam, da nobeden sodnijskih uradnikov ne zna govoriti s slovenskimi kmeti. Ako pridejo torej trdi Slovenci k sodnji, ne morejo se zaslišati in cela stvar se mora izročiti drugi sodnji. Tako sta bila lansko leto tožena dva Slovenci za malo denarja. V Šent-Pavlu se nista mogla zgovoriti s sodnikom, in stvar se je morala izročiti Slovenjegraški sodnji. Tam se je zadeva s posredovanjem g. dr. Hrašoveca z lepa poravnala. To bi bilo tudi v Šent-Pavlu mogoče, ko bi sodnik slovenski znal. Kdo povrne Slovence pot, zamudo in stroške, da sta morala po nepotrebnem k drugi obravnavi v Slovenjigradec? Ali se tukaj ne godi Slovincem velika krivica? To in nekaj enakih resničnih dogodb pa je naznanil slovenski odvetnik dr. Hrašovec vis. pravosodnemu ministertvu — in to mu je po vis. nadsodnji v Gradci odgovorilo, da je gosp. pravosodni minister baron Pražak to poročilo na znanje vzel in da bo o svojem času potrebno ukrenil. Tako imajo tedaj Slovenci Šent-Pavelske sodnije upanje, da dobijo kmalu uradnika, ki jih bo razumel. Le na vrata je treba potrkati, pa se odprejo! Našemu rojaku, vrlému g. dr. Hrašovcu, pa bodimo hvaležni, da se tako iskreno poteguje za nas! Le to še dostavljamo, da bi najbolje bilo, ko bi se v Doljem Dravbergu naredila posebna sodnija; saj bi tudi Slovenci iz Kotel, Tolstega Vrha, Guštanja in Libelič bližje imeli v Dravberg, kakor v Pliberk.

prazno življenje, kakeršno tu žive „otci“, videti je, da boljšega ne more biti. — Jej, pij in glej, da se vedeš samo na pravilen, samo na razumen način. A ne, kmalu ti postane dolgčas. Z ljudmi hočeš občevati, makari če se iz njih norčuješ, a občevati moraš.

— Treba bi bilo življenje tako uravnati, da bi bil vsak trenutek v njem znamenit, dejal je zamišljeno Arkadij.

— Seveda! Znamenito, če tudi lažljivo, to je sladko, a tudi z neznanimim se lahko ukvarja ... a — beda, beda ... to je nesreča.

— Bede ni za človeka, če je on le neče priznati.

— Hm! zdaj si izgovoril nasprotno občno misel.

— Kaj? — Kaj imenuješ tako?

— Da čuješ: ako na primer rečem, da je omika koristna, je to občna misel; ako pa rečem, da je omika škodljiva, je to nasprotna občna misel. To je nekako bolj gizdalinsko, v bistvu pa jedno ter isto.

— In kje je resnica, na kateri strani?

— Kje? odgovarjam ti kakor jek: kje?

— Ti si danes melanholičk, Evgenij.

Z Vrhnik 24. februarja. [Izv. dop.] Župan. Poštni pečat.) Še sedaj nam ni znano, kaj da mislijo storiti z našim županstvom, o katerem se je že veliko govorilo in pisalo. A dozdeva se, da bode stari župan še dolgo oblastno vladal našo občino. Vsem se sumnivo vidi, da se vprašanje o našem županstvu od više instance toliko časa ne reši. To dolgo odlašanje nič dobrega ne pomeni. Če pa sedaj nam nasprotna stranka po zvijači zmaga, bode pa mi drugikrat po pravici. To, da pri zadnji volitvi je narodna stranka zmaga, je šefa naših nemčurjev g. poštarja tako pogrelo, da je iskal in našel maščevanje. Znosil se je nad ubogo Vrhniko s tem, da ji na poštne pečatu še slovenskega imena ne privoščí. Poprej bilo je vsaj toliko, da je slovenska „Vrhnika“ — če tudi zadnji, vsaj jeden prostorček dobila pod nemškim „Oberlaibah“, a sedaj je popolnem pregnana s poštne koleka. To je zalo maščevanje! Marsikdo dobivši pismo z Vrhnik, bode mislil in mislil, v katerem severno-nemškem kraju neki ima znanca, ki se nanj spominja. Samo vprašamo, ali v poštah zadevah ni višega ravnateljstva, kakor naš poštar?

Domače stvari.

— (Uradna slovenščina,) kakšna je še po nekaterih kranjskih uradih, kaže naslednji odlok, ki je došel podrejenemu oblastvu. Ker nečemo na višjo instanco pokazati s prstom, izpustimo vse specijalnosti. Evo: „Na ondoto poročilo od ... se županstvu vrača de po uždignim zapisniku in izrekah posestnika stekliga psa od ... se je stekli pes cela dva dni okrog klatil in pse grizel. Kje pa de se je stekli pes u temu dolgem času ravno okrog klatil se ni bilo moglo uždigniti, ravno zaradi tega, in gleda na občinsko varnost, se je moralo čes vse pse v vseh županijah v okolici ... tako tudi v ... zapertija psov vpelati, katera tukajšna postavna naredba je tudi veleslavna c. kr. deželna vlada iz enostranskem ukazam od ... poterdila. Na to se županstvu iz pristavkom naznani, de se na more tamošni želi na nobena stranka ostreči. C. kr.

— (V Gradci) umrl je te dni odvetnik g. dr. Fran Sterger, porojen dne 3. decembra 1807 na Igu pod Ljubljano.

— („Rogača“) izšla je 4. številka, obsezojoča razne dovtipe in šale v vezani in nevezani besedi.

— („Popotnik.“) List za šolo in dom ima v svoji 4. številki naslednjo vsebino: Mladina naj se varčno gospodariti uči. — Analogija čutnega in umnega spoznanja. Spisal Al. Meško. — O nравоverski vzgoji v ljudski šoli. Piše Ivan Fon. — Marka Fabija Kvintilijana govorniški pouk. Iz latinskega jezika preložil prof. Fr. Brežnik. — V zadevi „zveze slovenskih učiteljskih društev.“ — Dopisi. — Novice in razne stvari. — Spremembe pri učiteljstvu. — Natečaji.

— (Osepnice.) V zadnjih 24 urah za osepnici zboleli: 2 moška, 4 ženske, 3 otroci. Ozdravel: 1 otrok. Umrl nobeden.

— (Osepnice) prouzučujejo mestu jako velike troške. Tako na primer je magistrat samo za cepivo izdal že 800 gld., a koncem preteklega

— Ali res? Najbrž me je solnce razgrelo, pa tudi malin se ne sme toliko jesti.

— Ako je tako, ne bilo bi slabo, da nekoliko zaspiva, opomnil je Arkadij.

— Res je. Vender ne glej me: vsakega človeka obraz je neumen, kadar spi.

— Ali ti ni vsejedno, kar o tebi mislijo?

— Ne vem, kaj bi ti odgovoril. Pravemu človeku se ni treba za to brigati; pravi človek pa je oni, o kojem se ne da nič misliti, kojega pa se mora ubogati ali zaničevati.

— Čudno, jaz nikogar ne zaničujem, rekel je pomislivši Arkadij.

— Jaz pa toliko. Ti si nežna duša, pravi češpljevec, kako boš zaničeval! ... Boječ si, premalo zaupaš v sebe! ...

— In ti, segel mu je Arkadij v besede, — ali ti v sebe zaupaš? Ali si velikega mnenja o sebi?

Bazarov je molčal. — Kadar srečam človeka, ki bi ne bežal pred menoj, rekel je polagoma, — potem izpremenim mnenje o samem sebi. — Zaničevati! Glej na primer, — danes, ko sva šla mimo hiše staroste Filipa, tako lepa, bela je — tedaj si torej rekel, da bode Rusija takrat dosegla popol-

tedna je bilo že vse porabljeno in naročili so si z Dunaja novega cepiva za 2000 oseb. Ljudij cepilo se je ogromno veliko, na rotovži v jednom samem dnevu 600, nekateri zdravniki stavili so kozé par tisoč osobam.

— (Podružnica Ljubljanska avstrijske družbe belega križa) imela je 27. februarja t. l. ob 5. uri popoldne v svojih društvenih prostorih svoj VI. redni občni zbor. Bil je mnogobrojno obiskan. Zastopanih je bilo osobno in po pooblastilih 33 glasov. Predsednik gospod Gustav Habit pozdravil je zbor, konstatujoč sklepčnost, z nagovorom, v katerem je pojasnil delovanje društva in njega uspehe minulo leto. Ko se je prečitalo letno poročilo in jednoglasno vsprejelo, bile so volitve funkcionarjev za leto 1888. Voljeni so bili vsi dosednji funkcionarji izimši tajnika gospoda Jurija Miheliča, kateri je prosil, da kacega družega volijo na njegovo mesto, ker je on z uradnimi posli preobložen. Voljen je bil Fran Brežina, prometni asistent južne železnice. Letno poročilo se bode letos tiskalo in potem razposlalo p. n. članom.

— (Mráz) pritisnil je čez noč prav nepričakovano. Včeraj je sicer malo burja brila, a temperatura ni bila nizka, danes pa je prav pošten mráz. Pri prisilni delavnici kazal je termometer danes zjutraj —14° R., v mestu pa —11° R., po nekod —12° R.

— (V Slovenski Bistrici) ustretil se je Anton Sternberger, sin g. A. Sternberger-ja, solastnika fužin v Gorenji Bistrici. Obsojen na nekoliko dni zapora, odtegnil se je kazni s samomrom.

— (Nova knjiga) Podjetna tvrdka J. Giontini založila in izdala je ravnokar 228 str. obsežno knjigo z naslovom „Strije Tomova kočja ali življenje zamorcev v robnih državah svobodne severne Amerike.“ Angleški spisala Henrieta B. Stowe. Iz nemškega poslovenil Fr. Malavašič. Drugi popravljeni natis. Knjiga ta je prav primerno berilo za našo mladino. Cena 70 kr., po pošti 75 kr.

— (Narodna čitalnica v Rudolfovem) izdala je o začetku leta 1888 poročilo in imenik, v katerih je zabeleženo jako uspešno društveno delovanje. Čitalnica imela je 2 častna, 92 pravih članov, 3089 gld. 17 kr. dohodkov, 2963 gld. 63 1/2 kr. stroškov. Jako lepi gledališki oder stal je 725 gld. 21 kr., kateri znesek pa se je pokrili z darili, doneski predavanj in predstav tako, da je za nov račun preostalo še nekaj nad 5 gld.

— (Posojilnica v Makolah) posluje še le štiri leta, a ima že lep uspeh za soboj. Iz skromnega početka razvil se je ta zavod tako ugodno, da je v letu preteklem imel 57.387 gld. 99 kr. dohodkov in z ušteto gotovino (2462 gld. 44 kr.) onoliko stroškov. Udov ima 586, ki so uplačali 1261 gld. deležev, hranilne uloge narastle so na 52.610 gld. 71 kr., posojila na 70.049 gld. Reservni fond, iznašajoč 2668 gld. 84 kr., pomnožil se bode iz dobička preteklega leta za 561 gld. 58 kr., torej narastel na 3230 gld. 42 kr. Makolska posojilnica ves čas svojega obstanka ni imela nobenih izgub, nikakršnih sitnob in težav. Po nasvetu načelstva in nadzorstva se bode pri jutrnjem občnem zboru

nost, kedar bo zadnji mušik imel tako domačijo, in vsakdo izmed nas mora na to delati... Jaz pa sem zaničeval tega zadnjega mušika, Filipa ali Sidorja za katerega bi so moral mučiti, in kateri se mi niti zahvalil ne bo... in zakaj bi se mi zahvaljeval? — No živel bode v beli hiši, a iz mene bo rastel lopuh; in potem?

— Dovolj Evgenij... ako te bi danes poslušal kdo, mora nehote pritrditi onim, ki nam govorijo, da nimamo principov.

— Govoriš, kakor tvoj strije. Principov v občini, — ali tega do danes nisi našel? Samo občutki so, in vse zavisi od njih.

— Kako to?

— Tako. — Na primer jaz sem zanikajoče naravi — radi svojih občutkov. Jaz rad zanikujem moje mozgane so tako ustvarjene — in basta! Zakaj mi ugaja kemija? Zakaj ti ljubiš jabolka? — Radi občutkov. To je vse. Globlje od tega ljudje ne bodo nikdar prodrli. Vsak ti ne bode tega povedal, a tudi jaz ti v drugokrat ne povem.

— Potem je tudi čednost občutek.

— Kaj pa da!

— Evgenij začel je z otožnim glasom Arkanidij...

(Dalje prih.)

naklonilo: Dijaški kuhinji v Celji, Mariboru in na Ptui vsaki po 20 gld., katoliškemu podpornemu društvu v Celji 20 gld., Celjski podružnici sv. Cirila in Metoda 10 gld., domačim ubožcem 20 gld. Iz teh podatkov je razvidno izredno uspešno delovanje Makolske posojilnice, katera je pravi blagoslov za prelepo in jako rodovitno Dravinjsko dolino.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 28. februarja. Govori se, da bode cesar v kratkem obiskal Prago. — Knez Lobanov pojde v kratkem na daljši dopust.

Dunaj 28. februarja. Iz poslanske zbornice: Poslanec Pernerstorfer je danes že prišel. Pred dnevnim redom je poslanec Steiner interpeloval predsednika Smolko, kaj namerava storiti za čast Pernerstorferja, katerega sta najeta človeka v stanovanji napadla. Smolka odgovoril, da naj se vsak poslanec izven zbornice sam brani, da sicer bode morebiti preiskava pokazala, ali je napad v zvezi s Pernerstorferjevim govorom (Kronawetter: Morebiti tudi ne!), da pa najodličniše obsoja brutalni napad. Po tem bila debata o zakonu, po katerem odpade legalizovanje zasobnih listin do vrednosti 100 gld. in se podpis poveri le s podpisom dveh zmožnih moških prič. Türk nasvetuje, naj to velja za listine do vrednosti 500 gld. S tem se strinjajo govorniki Roser, Garnhaft, Bienenrath, Rogl in Kronawetter. Minister Pražak govoril za predlog, toda proti razširjenju do 500 gld. Prehod v specialno debato se jednoglasno vsprejme in seja potem sklene. Prihodnja v petek.

Peterburg 28. februarja. Ruski listi se vesele izida dr. Živnega pravde. Literarno zblizanje Slovanov napreduje, na politično pod samoderžtvom Rusije pa itak nihče ne misli.

San Remo 28. februarja. Profesor dr. Kussmaul pridružil se je popolnem diagnozi, da je cesarjevičeva bolezen — rak. On sklepa celo dalje, kakor profesor Bergmann in misli, da se je bolezen še prej začela. Dr. Mackenzie je izjavil, da ne sodi tako pesimistično, bolezen sama pa se mu zdi jako opasna.

Dunaj 29. februarja. „Fremdenblatt“ javlja iz Rima: Vest, da sta avstro-ogerska in nemška vlada kabinetu italijanskemu dali prijateljsk svet, naj opusti svojo postojanko v Afriki ter odpokliče svoje čete nazaj, ker bodo v kratkem v Evropi nastali vojni dogodki, pri katerih bode Italija morala udeležiti se z vso svojo silo, — je popolnem izmišljena. Na Dunaji kakor v Berlinu zmatrajo italijansko akcijo v Afriki kot popolnem notranjo stvar Italije ter so ondu veliko preveč prepričani, da par tisoč mož Italije bojni sili nikakor ni v nevarnost.

Narodno-gospodarske stvari.

Trgovinska in obrtna zbornica.

(Daje.)

XV. Gospod zbornični svetnik K. Luckmann izvješča o posvetovanjih v državnem železniškem svetu konec oktobra 1887 to le: Državnega železniške sveta posvetovanj, vršečih se konec oktobra lanskega leta, nisem se udeležil samo jaz, ampak tudi, ker je bil zadržan Goriške trgovinske in obrtne zbornice gospod predsednik, Evgen baron Ritter-Zahony, naše zbornice gospod predsednik, J. Kušar. Iz tega vzroka bodi mi dovoljeno poročati v imenu naju obeh. Oba sva bila voljena v tarifni odbor ter sva se trudila na vso moč poganjati se za koristi dežel, katere sva zastopala.

Jaz sem nekoliko iz svojega nagiba, nekoliko pa na prošnjo častite zbornice predlagal to-le:

„Slavno c. k. glavno ravnateljstvo avstrijskih državnih železnic se prosi:

1. Naj v zmislu sklepov državnega železniškega sveta od 20. maja 1884, 26. oktobra 1885 in 29. oktobra 1886 deluje v to, da se znane tarifyne nejednakosti, katere oškodujejo promet mesta Ljubljane, odstranijo ali vsaj ublažijo.

2. Naj postajo državni kolodvor Ljubljana vsprejme v tarif za prevoz brzovoznega in tovrnega blaga v prometu mej Trstom, Reko, Puljem, Rovinjem z jedne strani ter mej postajami Divača, Celovec, Ljubno, Beljak z druge strani, od jul. 1887 pod enakimi pogoji; ako pa radi peazne pogodbe s c. k. priv. južno železnico ne bi bili dopuščeni jednaki tarify od Ljubljane, kakor jih imajo druge postaje, katere imajo kolodvore obojih železnic, potem naj slavno c. k. glavno ravnateljstvo deluje v to pri visoki vladi, da se

3. sklicuje se na sklep državnega železniškega sveta od 27. oktobra 1885 ne razširi državni

kolodvor v Ljubljani, nego da se namesto tega osnuje v Šiški pri Ljubljani državna postaja za oddajanje in prejemanje blaga, tako, da bi bilo mo goče mestu Ljubljani prejemati ali oddajati vozno blago od Trsta in do Trsta za vsakokratne tarify drž. železnice na bodoči postaji Šiški.

Od tarifnega odbora o tem predloženi predlogi slov:

1. C. k. glavno ravnateljstvo se prosi, da za vse proizvode, kateri so v prometu v Ljubljani, uvede tarif ozirajoč se na prekartovanje za Trst.

2. Osnovati postajo v Šiški, priporoča se visoki vladi najnujnejše.

Obadva predloga sta bila vsprejeta v seji državnega železniškega sveta dne 31. oktobra 1887.

Četudi se visoka vlada o tej stvari ni izjavila, nadejam se vender, da dobimo bržkone skoro, in sicer že s 1. januarjem 1888 ugodnejše tarify za Ljubljano. Gosp. zbornični predsednik, Jos. Kušar, potegoval se je zato, da se na državni železnici Ljubljana-Trbiž uvede vozni red od leta 1884, in sicer tako, da bi vlak broj 1715 prispel v Ljubljano ob 3. uri popoldne. Na ta način bilo bi možno, da bi poštoz Gorenjskega dobivali dvakrat vsak dan v Ljubljani, kakor je to bilo že prej. Potniki z Gorenjskega imeli bi boljšo zvezo z Dolenjsko, Hrvaško in Ogersko, tudi bi to bilo bistvene koristi za goste iz teh dežel, kateri obiskujejo Bled. Ravnateljstvo je pri tem poudarjalo, da tirolski vlak prihaja prepozno, in ker hočejo imeti zvezo z njim v Beljaku, ne more rečeni vlak prispeti v Ljubljano pred peto uro popoldne, sicer bi se morali udeleženci tirolskega vlaka voziti čez Maribor v Trst. Kar se tiče zveze vlaka broj 1715 na progi Trst-Ljubljana z vlakom broj 7 na progi Trst-Dunaj, katera zveza se ima uvesti v Ljubljani, izrazila se je želja v seji državnega železniškega sveta dne 31. oktobra 1887, da se v korist glavnemu deželnemu mestu Ljubljani izpostuje za vlak broj 1715 jednaki vozni red, kakor ga je ta vlak imel dne 20. junija 1884, ker je za potnike, dohajajoče iz Trbiža, zelo važno, da dohite ob 3. uri popoldne v Ljubljani spojni vlak, odhajajoč na Dunaj in Hrvaško, kar pa je zdaj nemogoče, ker vlak broj 1715 dospé v Ljubljano še le ob 5. uri popoldne, v katerem času se pošta v Ljubljani ne more raznašati. Na to željo se ni oziralo.

(Dalje prih.)

Sporočilo

osnovnega odbora delniškega društva I. Narodni dom v Rudolfovem za leto 1887.

Izvrševaje sklep zadnjega občnega zbora z dne 10. januarja 1887 je osnovni odbor uležil prošnjo za potrjenje preuredbe 3., 4. in 5. točke društvenih pravil.

Preuredba 3. točke zadeva znižanje glavnice od 10.000 gld. na 6000 gld. in števila delničarjev od 200 na 120. Preuredba sklenila se je z ozirom na to, da se jih je s početkom mnogo oglasilo z obljubo, da pristopijo k delniškemu društvu, ko bodo pravila potrjena, a so potem, ko so bila prva pravila potrjena, se izneverili z jalovimi izgovori, — z ozirom na to, da so drugi gospodje in mej temi moške, o katerih osnovni odbor ni mogel misliti, da se ne sme na nje zanašati, zopet delnice podpisati, vender čisto nič ali le jeden del uplačali in z ozirom na to, da je mej tem čitalnično društvu najelo posojilo deloma pri delniškem društvu, deloma drugej in s tem poslopi „Narodni dom“ dovršilo, in da si je s tem glavni smoter delniškega društva že dosegel.

Prošnjo je najprej vis. c. k. dež. vlada vrnila z naročilom, da se preuredbi dodane vsa vsebina pravil; a tudi v drugič uležena prošnja se je valed ukaza visocega c. k. ministerstva notranjih zadev 1. septembra t. l. št. 1518 vrnila z naročilom, da se razjasni, če se je društvo pred uplačilom vseh 200 delnic konstituiralo. Iz te odločbe se da posneti, da se o preuredbi že potrjenih pravil more sklepati še le, kedar je društvo konstituirano. Konstituirati se pa dozda ni moglo, ker neso vse podpisane delnice uplačane in tudi še ni dovolj delnic podpisanih. Ker dosednji opomini osnovnega odbora neso imeli uspeha, se bode moralo po čl. 221 trgovinskega zakona postopati, po katerem se morajo dotični delničarji 3 krat v za to določenih časopisih imenoma opomniti, da uplačajo zaostale doneske. Glede nepodpisanih delnic bode se osnovni odbor trudil, da se pridobi novih delničarjev tudi prihodnje leto; česar se tem bolj nadeja ker se je leta 1887. vnovič podpisalo 22 delnic, dočim je bilo leta 1886. le 5 delnic podpisanih in ker zaupanje v to podjetje vedno bolj raste, osobito ker so se denarne razmere „Narodne čitalnice“ lastnice „Narodnega doma“ izdatno zboljšale, kajti iz poročila tega društva za leto 1887 je razvidno, da se je vkljub napravi novega odra, ki stane nad 800 gld., samo v tem letu amortizovalo nad 500 gld. dolga. Sicer pa se prepušča presoji občnega zbora, ali naj se prošnja za potrjenje prenarejenih pravil zopet predloži.

Glede denarnih razmer delniškega društva predlaga se računski sklep za l. 1887, iz katerega je razvidno, da se je l. 1887 uplačalo na delnice 1240 gl. — kr. in da ima delniško društvo sledeče imetje:

Pri društvu „Čitalnic“ pod uložki 333, 334 in 335 kataster-

ske občine Rudolfovo zastavno
uknjiženo posojilo iz dolžnih pi-
sem 30. maja 1885 in 31. de-
cembra 1885 3900 „ — „
iz dolžnega pisma 6. januarja
1887 1180 „ — „
in iz dolžnega pisma dne 24. de-
cembra 1887 220 „ — „
hranilno knjižico št. 153605 s . . . 70 „ — „
„ „ „ „ 165688 s . . . 100 „ — „
v gotovini 28 „ 22 „
skupaj 5498 gl. 22 kr.

Občni zbor je to sporočilo jednoglasno odobril
in na znanje vzel.

prinaša v III. zvezku naslednjo vsebino: 1. Go-
rázd: »Stara pravda«. Venec balad. II. — 2. Jo-
sip Starč: Vanda. Povest. (Dalje.) — 3. Ivan Že-
lezničar: Osapska dolina. — 4. Janez Trdina:
Bajke in povesti o Gorjancih. 39. Razodetje. (Ko-
nec.) — 5. Y.: Mislj. — 6. Fr. Gestrin: Pri ná-
rodnih pevcih. Pesen. — 7. Velimir: Gospodična.
Slika iz življenja. — 8. A. Fekonja: Vila Slovin-
ska. (Dalje.) — 9. Dr. Karl vitez Bleiweis-Trsteni-
ški: Kaj imenujemo bolezen uma? (Konec.) — 10.
Ivan Vrhovec: Iz domače zgodovine. Jakob Schell
pl. Schellenburg, II. (Konec.) — 11. Književna po-
ročila: III. V. Oblak: Sravniteljnaja morfologija
slavjanskih jazikov. Sočinenije Franca Miklošiča,
prevele Nikolaj Šljakov pod redakcijo Romana
Brandta. Vpust II. Jaziki slovenski, bolgarski i
serbski; 8°, str. 165—340. IV. Fr. Wiesthaler:
Fezičnik. — 12. Listek: Bibliografija slovenska. —
Nove knjige za slovensko mladino. — Šolske drob-
tinice. — Pedagogički letnik. — Toplinske razmere
Zagreba in Ljubljane. — O pegamih. — Prva slo-
venska stalna razstava učil. — Frančišek Ksaver
Zajec f. — Poziv slovenskim skladateljem. — Is-
java »Glasbene Matice«. — Levstikova slika. —
F. R. Millits f. — Anton Bonač f. — Ivan Antu-
novič f. — 13. F. Kalan: Šah — „LJUBLJAN-
SKI ZVON“ stoji: vse leto 4 gl. 60 kr., polu
leta 2 gl. 30 kr., četrt leta 1 gl. 15 kr.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo
naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo po-
tekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o
pravem času ponovno, da pošiljanje ne preneha in
da dobé vse številke.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja
na dom

Za vse leto 13 gl. — kr.
„ pol leta 6 „ 50 „
„ četrt leta 3 „ 30 „
„ jeden mesec 1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec,
30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto 15 gl. — kr.
„ pol leta 8 „ — „
„ četrt leta 4 „ — „
„ jeden mesec 1 „ 40 „

Naročuje se lahko z vsakim dnevom, a h kratu
se mora poslati tudi naročnina, drugače se ne ozi-
ramo na dotično naročilo.

Upravištvu „Slov. Naroda“.

Zahvala.

Blagorodni gospod Adolf Kappus pl. Pihelsteinski
priredil je predpustno srečo t. l. v svoji gostilni „Na pošti“
večerno zabavo. Iz prijaznosti sodelovali so Radovljiški
godbeni klub in pevci iz okolice. Čisti dohodek zabave na-
menjen je bil tukajšnji šolski mladini. Zabave udeležilo se
je odlično občinstvo iz Radovljice, Lesca, Brezja, Podbrezja,
Ljubljane in Kroke. Blagorodni gospod Adolf pl. Kappus
izročil je tukajšnjemu krajnemu šolskemu svetu 18 gl. kot
čisti znesek te zabave. Za to svojo se je nakupilo učil, ka-
tera so se razdelila mej šolsko mladino. — Častitim sode-
lovalcem, udeležencem zabave, osobito blagorodnemu go-
spodu Adolfu Kappusu pl. Pihelsteinskemu se podpisana
v imenu obdarovane šolske mladosti za to obdaritev toplo
zahvaljuje.

Kamna gorica, dne 28. februarja 1888.

Fran Žvan, Andrej Jekovec,
prvomestnik krajnemu šol- učitelj in vodja šole.
skemu svetu (156)

Izdajatelj in odgovorni urednik: Dr. Josip Vošnjak.

Listnica uredništva: G. T. tukaj: Prav sodite,
— opomnja uradnega moniteurja ni danes prvič „trapasta“
(„läppisch“). — Gosp. Podvidovski: Oprostite, da Vašega
dopisa „o černih bukvah“ „Cerkv. Gl.“ ne priobčimo.

Tujci:

28. februarja:

Pri Slonu: Raspi, Polzer z Dunaja. — Bučar iz
Kamnika. — Čop iz Plešca.
Pri Malléi: Jesmy z Dunaja. — Gadomsky iz Hil-
miza. — Eisner iz Prage. — Rother iz Solnograškega.

Umrlji so v Ljubljani:

27. februarja: Leonila Eber, vrtnarja hči, 1½ mes.,
Pred Prulami št. 25, za kozami.
29. februarja: Evgen Sartori, ključarja sin, 18 dni,
Poljanska cesta št. 31, za slabostjo.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opa- zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem- peratura	Ve- trovi	Nebo	Mo- krina v mm.
28. febr.	7. zjutraj	739.6 mm.	— 2.8° C	z. vzh.	obl.	
	9. popol.	738.3 mm.	— 0.6° C	z. vzh.	obl.	0.00 mm.
	2. zvečer	740.0 mm.	— 7.0° C	z. vzh.	d. jas.	

Srednja temperatura — 3.4°, za 4.8° pod normalom.

Dunajska borza

dne 29. februarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	77.45	77.55
Srebrna renta	78.70	78.55
Zlata renta	108.15	108.15
5% marcna renta	92.50	92.60
Akcije narodne banke	85.5	85.4
Kreditne akcije	267.90	268.30
London	126.85	126.80
Srebro	—	—
Napol.	10.04½	10.04½
C. kr. cekini	5.98	5.98
Nemške marke	62.17½	62.20
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 130	250 gl. 130
Državne srečke iz l. 1864	100 „ 166	100 „ 166
Ogerska zlata renta 4%	96 „ 15	96 „ 15
Ogerska papirna renta 5%	82 „ 80	82 „ 80
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105 „ —	105 „ —
Dunava reg. srečke 5%	100 gl. 116	100 gl. 116
Zemlj. obč. avstr. 4½% zlati zast. listi	127 „ —	127 „ —
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	99 „ —	99 „ —
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	99 „ —	99 „ —
Kreditne srečke	100 gl. 176	100 gl. 176
Rudolfove srečke	10 „ 20	10 „ 20
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 98	120 „ 98
Tramway-društ. velj. 170 gl. a v.	— „ —	— „ —

V „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani prodajajo se

Jurčičevi zbrani spisi po znižani ceni.

1. zvezek: Deseti brat. Roman.
2. zvezek: I. Jurij Kozjak, slovenski janičar. Povest iz
15. stoletja domače zgodovine. — II. Spomini
na deda. Pravljice in povesti iz slovenskega
naroda. — III. Jesensko noč mej slovenskimi
polharji. Črtice iz življenja našega naroda. —
IV. Spomini starega Slovenca ali črtice iz mo-
jega življenja.
3. zvezek: I. Dolen. Povest. — II. Jurij Kobila. Izvirna
povest iz časov lutrovske reformacije. — III.
Dva prijatelja. — IV. Vrbna Smukova ženitev.
Humoristična povest iz narodnega življenja. —
V. Golida. Povest po resnični dogodbi. — VI.
Kozlovka sodba v Višnji Gori. Lepa povest
iz stare zgodovine.
4. zvezek: I. Tihotapec. Povest iz domačega življenja
kranjskih Slovencev. — II. Grad Rojine. Povest
za slovensko ljudstvo. — III. Klosterski žolnir.
Izvirna povest iz 18. stoletja. — IV. Dva brata.
Resnična povest.
5. zvezek: I. Hei mestnega sodnika. Izvirna zgodovinska
povest iz 15. stoletja. — II. Nemški vâlpet.
Povest. — III. Sin kmetkega cesarja. Povest
iz 16. stoletja. — IV. Lipe. Povest. — V. Pipa
tobaka. Povest. — VI. V vojni krajini. Povest.
6. zvezek: I. Sosedov sin. — II. Moč in pravica. — III.
Telčja pečenka. Obraz iz našega mestnega
življenja. — IV. Bojim se te. Zgodovinska po-
vest. — V. Ponarejeni bankoveci. Povest iz do-
mačega življenja. — VI. Kako je Kotarjev Peter
pokoro delal, ker je krompir kradel. — VII.
Črta iz življenja političnega agitatorja.

Zvezek po 60 kr.,
eleg. vezan po 1 gl.
Pri vnanjih naroči-
lih velja poština
za posamični neve-
zani zvezek 5 kr.,
za vezani 10 kr.

Dijaki
dobivajo Jurčičeve
„Zbrane spise“ po
50 kr. izvod, ako
si naroče skupno
najmanj deset iz-
vodov.

Prodajajo se v

(37—10)

„NARODNI TISKARNI“ v Ljubljani.

Kongresni trg.

Gledališka stolba.

Kupi se

(155—1)

konptvarska oprava s kaso vred.

Ponudbe: A. B. poste restante Ljubljana.

Hiša

s krēmo, prodajalnice in vrtom — na lepem kraju
blizu cerkve (147—2)

proda se takoj na Vrhniki.

Več o tem pove Fran Gregorka v Borovnici.

Seme trav, seme detelje

čiščeno na stroji proti plevelu.

Kravja repa

izvirna Quedlinburška.

Nadalje:

(139—5)

Seme sočivja, seme cvetic.

Prodaja na debelo in drobno

v svežej kakovosti.

Trgovina semena

Gj. Poppovića

V ZAGREBU.

Cenik pošlje se samo na zahtevanje.

Zobozdravnika Paichel-a

ustni in zobni preparati.

(Ustnovodna esenca in zobni prašek.)

Izvrstna sredstva za čiščenje in ohranjenje zob,
zabranijo, da se ne dela zobni kamen, osvežijo usta
in odpravijo smrdečo sapo.

Posebno utrjujejo otle zobe, ustavljajo krva-
venje dlesna, zabranjujejo trohnenje zob in če se
stalno rabijo, odpravijo vsake zobne bolečine. Cena
steklenici zobovodne esence 1 gl., škateljci
zobnega praška 60 kr. (152—1)

Dobiva se v ordinacijskem prostoru pri
Hradeckega mostu v Köhlerjevi hiši I. nadstropje,
pri lekarji Svobodi in trgovci Karinger-jl.

Vsako

more si s prodajo vsakovrstnih zakonito dovoljenih

srečk na obroke

vsako leto najmanj

(151—1)

1200 goldinarjev prislužiti.

Vprašanja naj se pošiljajo na: Wechselhaus
H. FUCHS, Budapest, Dorotheasgasse Nr. 9.

CACAO

in

ČOKOLADA

VICTOR

SCHMIDT & SÖHNE

ki sta pri prvi Dunajske razstavi kuhinjske umetnosti
bili odlikovani z najvišjo odliko, častnim diplomom, sta
pristni samo, če imata našo uradno registrirano varstveno
znanko in firmo. (800—79)

Dobiva se pri vseh boljših trgovcih in prodajalcih de-
likates, v Ljubljani pri g. Etru Lassnik-u.

Razpošilja se v provincije proti poštnemu povzetju.

VICTOR SCHMIDT & SÖHNE,

c. kr. dež. opr. tovarnarji. Tovarna in centr. razpošiljalnica
Dunaj, IV., Allegasse Nr. 48 (poleg juž. kolodvora).

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne.“